

De week - Dinsdag

Ze geloofde er al jaren niet meer in. Lynn zat in de wachtkamer van een medisch specialist te wachten tot ze aan de beurt was. Niet dat ze een dodelijke ziekte onder de leden had, maar ze werd er toch aardig door gehinderd.

Bij voorkeur ging ze op dinsdag naar het ziekenhuis. De maandag was een zeurderige dag en de rest van de week had ze iets te doen. Dinsdag was een geschikte dag, al moest ze soms een week langer wachten, omdat ze niet op een andere dag wilde komen.

Naast haar zat een vrouw lijdzaam voor zich uit te staren. Ze negeerde Lynn niet, ze probeerde er ook geen gesprek mee aan te knopen. Het leek haar een beschaafde vrouw.

Tegenover de twee dames in de wachtruimte zat een man. Hij keek omlaag, naar zijn handen, die hij tussen zijn benen liet hangen. Ook hij zei niets.

Dinsdag was een rustige dag, beseftte Lynn. Soms was het net alsof ze die dag had overgeslagen.

Vroeg men haar wat ze op maandag had gedaan, dan wist ze het nog. Zich verveeld. Op dinsdag echter gebeurde er soms wel iets, maar wat precies, dat was ze meestal zo vergeten.

Het was een dag om op gang te komen. Misschien was verveling op maandag wel nodig. Na de maandag kwam ze voorzichtig tot leven en op woensdag amuseerde ze zich prima.

Zo'n medisch specialist, zou die haar onderhand niet zat zijn? Ze had een auto-immuun ziekte. Hij kon daar niets aan veranderen. Alles wat hij kon doen was meten en haar vertellen of het erger was geworden of minder erg. Maar dat voelde ze zelf wel.

Ik doe mijn plicht als consument, beseftte ze. Ik draag mijn steentje bij. De goede man kan dankzij mij zijn keuken laten verbouwen. De aannemer is er blij mee.

De uitslag van het onderzoek kon ze telefonisch krijgen, na tien dagen. Lynn belde toch pas na twee weken, op een dinsdag. Ze wilde de andere dagen van de week niet met haar ziekte besmetten.

- Zinloos, zuchtte de vrouw naast haar.

Lynn trok haar wenkbrauwen op. Ze keek opzij. De man blikte even hun kant uit.

- Zo denk ik er ook over, zei Lynn.

- Ik kan net zo goed naar huis gaan.

- Maar ja, zei Lynn, wie betaalt dan de aannemer?

De vrouw glimlachte.

Ze snapt het? dacht Lynn verwonderd.

- Hij heeft net een groot huis gekocht, zei de vrouw. Vrijstaand.

Lynn knikte langzaam.

- We doen het graag voor hem, zei ze.

- Natuurlijk.

De man ging verzitten, wreef over een knie en besloot toen het plafond aan een inspectie te onderwerpen. Dat kon wel een verfje gebruiken.

Dinsdag, beseftte Lynn, zou wel eens net zo'n lamlendige dag kunnen zijn als de maandag. Wanneer ze op maandag de medische zaken zou afhandelen, werd dinsdag misschien wel de dag waarop ze zich zou vervelen.

Maar na een druk weekend bleef ze liever thuis, een beetje bijkomen. Nee, dinsdag bleef de dinsdag en maandag de maandag. Ze veranderde liever niet al te veel aan haar leven. Zo was het goed. Een heftig verlangen naar iets anders had ze niet.

- U heeft ook reuma, nietwaar? vroeg de vrouw aan de man.

- Ja, zei hij meteen. Ik heb reuma.

- Ik zag u laatst op het reuma-spreekuur van de assistente.

- Dat klopt, ja. Was u daar ook?

- Ik liep net weg, toen ik u aan zag komen.

- O, ik dacht al. Ik heb u niet eerder gezien. En u, mevrouw?

Lynn wachtte even met antwoorden. Ze voelde niet de minste behoefte om met vreemden over haar kwaal te praten. Maar ze moest wel wat zeggen.

- Ik heb geen reuma.
- Dan heb je geluk, zei de man.
- Dat hoeft niet, zei de vrouw. Ze kan iets mankeren dat ernstiger is.
- Het valt wel mee, zei Lynn. Ik heb inderdaad geluk gehad.
- Mooi zo, zei de vrouw.

De man keek onzeker naar Lynn. Hij besloot toch door te vragen.

- Wat mankeert u dan, als ik vragen mag?
- Ik lijd aan een dinsdagziekte, zei Lynn.
- Hè? Wat is dat nou weer?

De buurvrouw van Lynn gniffelde zacht.

- Dat wil zeggen, ik ben alleen op dinsdag ziek en dat eenmaal per half jaar.
- Ik op maandag, zei de vrouw. Maar hij houdt op maandag geen spreekuur meer, dus moet ik me wel aanpassen.
- Op maandag heb ik het te druk met mij vervelen.

De man leek zich af te vragen of hij voor de gek werd gehouden. Hij besloot niets meer te vragen en zakte een beetje onderuit. Wrevelig keek hij links van zich, waar een tafeltje met tijdschriften stond. Hij pakte op goed geluk een magazine, dat hij voor zijn gezicht hield, als een statement.

Op het voorblad prijkte een foto van een vrouw die getergd keek. Onder de afbeelding werd de klant verleid tot het lezen van een artikel over impotentie.

Lynn en haar buurvrouw keken elkaar geamuseerd aan. Opeens schoot de vrouw in de lach. Ze hield vlug een hand voor haar mond.

De man liet het blad langzaam zakken.

- U houdt hem niet langer omhoog? vroeg Lynn met een onschuldig gezicht.
- Wat bedoel je?
- Omdat u zich achter dat magazine verbergt.
- Zo lees ik altijd. Heb je daar een probleem mee?
- Nee, zei Lynn. Ga gerust uw gang.

Na nog een achterdochtige blik op de vrouw, die zich met moeite wist te beheersen, hield hij het blad weer omhoog.

- Ach ja, zei Lynn.
- Het is wat, zei de vrouw, terwijl ze een traantje wegpinkte.
- Het duurt nogal.
- Hoe laat heeft u uw afspraak?
- Om kwart voor elf, zei Lynn.
- Ik om kwart over tien.

De vrouw keek op haar horloge.

- Dat is, vervolgde ze, inmiddels twintig minuten geleden.
- Is er iemand binnen?
- Ja, dat wel. Een vrouw in een rolstoel. Ze had haar hele gezin bij, leek het wel. Vader en drie kinderen.
- Ach jee.

Ze zwegen een tijdje. Toen vroeg Lynn:

- Zomaar uit nieuwsgierigheid. Op welke dag van de week verveelt u zich het meest?
- Op dinsdag, zei de vrouw.
- Niet op maandag?
- Nee, op maandag niet. Alhoewel... Misschien wordt maandag wel mijn nieuwe verveeldag, nu ik alleen op dinsdag bij de specialist terecht kan.
- Lastig, zei Lynn.
- Zo gaat het in het leven. Niets blijft je bespaard.
- Gaan werken, klonk het vanachter het magazine. Dan verveel je je niet.

De vrouw keek met een smalende blik naar het voorblad.

- Ik hoef niet te werken, zei ze.

- Nee, zei hij, daar heb je je man voor.

Hij legde het blad weg, deed zijn armen over elkaar en keek stuurs rond.

- Werkt u? vroeg de vrouw aan Lynn.

- Nee, zei Lynn.

- Dat gevoel had ik al.

- En u heeft geen man, zei Lynn.

- Nee. U evenmin?

- Precies.

De man stond bruusk op, stak zijn handen in de zakken van zijn broek en wandelde wat rond. Hij bekeek een kunstwerk aan de wand, schopte zachtjes tegen een plint en wreef in zijn nek.

- Misschien, zei Lynn, moet u eens op een andere dag naar uw medisch specialist gaan.

- Heb je het tegen mij? vroeg de man.

- Zeker.

- En wat schiet ik daar mee op? Ik moet toevallig wel werken.

- Ja, maar u werkt toch elke dag, doordeweeks?

- Ik wel, ja. Waarom?

- Nou, als u op een andere dag gaat, ergert u zich wellicht minder. U gaat nu op dinsdag. Maar de dinsdag is misschien uw dag niet voor een afspraak met de specialist.

- Dat denk ik ook, zei de vrouw. U lijkt mij meer een type voor de donderdag.

- Donderdag? zei Lynn. Ja... enigszins. Maar ik zie toch ook een snufje woensdag.

Hij schudde misnoegd nee en keek maar weer eens naar het kunstwerk aan de muur.

- Jullie hebben elkaar goed gevonden, mompelde hij.

De vrouw glimlachte.

- Ik heb een goede vriendin, zei ze tegen Lynn. Een hartsvriendin.

- Ik ook, zei Lynn. Een echte hartsvriendin.

De deur van de spreekkamer ging open. De specialist vertelde de patiënte en haar familie nogmaals dat het allemaal wel meeviel.

Het gezin kwam naar buiten. Eerst een jongedame, toen moeder in de rolstoel, vader en daarachter twee jongens van ongeveer een jaar of twaalf, een tweeling.

- U bent aan de beurt, zei Lynn.

Maar de specialist sloot de deur zonder iets tegen de wachtenden te zeggen.

- Hij gaat eerst noteren wat zij hem verteld heeft, zei de vrouw.

- En zij, glimlachte Lynn, laat foto's maken.

- Waarna hij tot de conclusie komt, dat er niets aan te doen valt.

- U bent een expert.

- Dank u, zei de vrouw. We zitten blijkbaar op dezelfde golflengte.

- In dat geval, zei Lynn, kan ik u geruststellen. De maandag is uitermate geschikt als verveeldag. Echt, u zult zich nog verbazen.

- Ik geloof u. Doet u er iets bijzonders voor, voor de maandag?

- Nee, niet echt. Gewoon over u heen laten komen. Het is zo dinsdag.

De man liep plotseling langs de twee vriendinnen heen naar de uitgang van de poli.

- Ik ben het zat, zei hij kwaad.

Onbewogen keken de vrouwen hem na. Terwijl hij om een hoek verdween, riep de vrouw:

- Probeert u het eens op een donderdag!

- Of op woensdag! riep Lynn.

- Val dood! hoorde ze hem roepen.

- Jeetje, zei Lynn.

Verwijtend klakte de vrouw met haar tong.

- Typisch een gevalletje verkeerd plannen, zei ze.

- Dat kun je wel zeggen. Stel je eens voor, dat zo'n man op vrijdag zou gaan.

- Vreselijk.

- Nou, zei Lynn. Dan liep het helemaal mis.

- Ach ja, zuchtte de vrouw.

Ontspannen wachtten ze tot ze aan de beurt waren. Het was hun dag. Van de vrouw nu ook. Dinsdag was een prima dag voor medische zaken, daar was ze inmiddels wel van overtuigd.